

Ledeniški tečaj pod Castorjem in Polluxom z vzponoma na obe gori

od 14.7. do 17.7.2016

Sredi julija smo člani Alpinističnega odseka Celje izvedli ledeniški tečaj v Peninskih Alpah, pod izjemno kuliso štiritočakov, Castorjem, Polluxom in Breithornom, z razgledom na nacionalni park Gran Paradiso in pod mogočnimi seraki, ki so se dvigali nad temno skalo in se ob pomoči sončnih žarkov občasno lomili in bobneli, kot da bi sredi jasnega dne grmelo. Napolnjeni z znanjem smo se tudi povzpeli na oba vrhova, ki nosita ime po grških dvojčkih Castorju in Polluxu oziroma dveh svetlih zvezdah na našem nebu. Gori sta se res izkazali za pravi zvezdi.

V četrtek 14.7. smo se ob drugi uri zjutraj odpravili iz Celja proti Italiji. Za tiste nočne ptiče nehumana ura, a smo v avtomobilih iztisnili nekaj dodatnih minut dremeža, nekateri pa celo trdnega spanca vse do doline Aoste. Šestnajst se nas je udeležilo tabora pod vodstvom in organizacijo Braneta Povšeta (alpinistični inštruktor). Polona Povše, Peter Petek, Martina Aplinc, Aleš Wolf, Nina Salobir, Anja Zagoričnik, Miha Jarm, Grega Knez, Marko Mavri, Žan Dolar, Helena in Brane Čuvan, Jurij Videc, Sašo Sotlar, Katja Petrovec. Od tega dva alpinista, štirje starejši pripravniki, ostali pa mlajši pripravniki in tečajniki ter dva pridružena člana (Miha in Brane Čuvan).

Malce pred Aosto smo zavili v dolino reke Ayas, ki se vleče preko 30 kilometrov v osrčje najvišjega dela Alp, vse do majhne vasice Saint Jacques (1700 m), kjer smo pustili avtomobile. Glavno parkirišče je bilo povsem zasedeno, a smo lahko za naslednje štiri dni pustili avtomobile na zasebnem parkirišču bližnje gostilne, in to seveda brezplačno. Italijanska gostoljubnost pač, ki lahko daje vzglede.

Najprej smo seveda morali spraviti vkup vse potrebno za naslednje tri dni na koči, ledeniku in gori, s čimer so se naši nahrbtniki hudo hudo širili in šibili pod težo vseh potrebnih in manj potrebnih stvari, čeprav je bilo slednjih res malo. Še posebej so se izkazali fantje, ki so se žrtvovali za nošnjo vrvi, dekleta smo pri tem raje odigrala šibkejša člana in se izgovarjala na manjšo fizično moč. Seveda smo imeli tudi možnost izbrati prevoz z džip taksiji do okoli 2500 metrov visoko, kar bi nam prihranilo od dve do tri ure hoje, a se nas je zaradi obilice časa večina odločila, da se spopademo z vsemi 1700 višinskimi metri do kočice Rifugio Guide Valle d'Ayas (3394 m) kar peš. In ni nam bilo žal, pot je bila vseskozi izjemno raznolika in prijetna za hojo, ob občasno prav močnem bučanju potoka Ayas smo se vztrajno dvigovali skozi macesnov gozd, naprej do travnate ravnice s piramidastim balvanom, od koder smo imeli naš cilj kot na dlani in kjer so Italijani za utrujene planince, turiste, alpiniste, plezalce, ljubitelje narave oziroma vse, ki pridejo tod mimo, postavili nekakšno okrepčevalnico s pijačo in sladkarijami. Nato smo se odžejali pri bistrem izviru, se dvignili do turkiznega jezera Lac Bleu pod mogočno ledeniško moreno in že začutili mrzel veter, ki je vel z gora. Počasi smo se dvigovali po moreni, začele so padati posamezne snežinke, ki so postajale vse pogostejše. Začelo je ropotati nekje daleč v gorah, zavitih v meglo, mi pa smo počasi stopali korak za korakom proti prvi koči Rifugio Mezzalama na 3009 metrih, morena se je vlekla in vlekla, mi pa z njo. Koča je bila tisti trenutek, ko je vse naokoli že močno snežilo, pravo olajšanje, tam smo se dodobra spočili in napolnili z energijo, nato pa eni prej, drugi kasneje odpravili proti našemu cilju prvega dne, do zgornje kočice Guide Valle d'Ayas. Zadnja skupina je tja prispela nekaj čez sedmo uro zvečer.

Zvečer je potekalo spoznavanje pravil kočice, kako pravilno naročiti večerjo, kako naročiti samo pašto, samo mineštro, ali bomo zmazali cel polpenzion ali ne, koliko stane malo pivo, koliko veliko, koliko voda, v katerem jeziku se bomo sporazumevali in podobno. V glavnem, marsikaj nam je postalo jasno prvega dne, a čisto vse ne niti do zadnjega. Tako po italijansko simpatično je bilo, na koncu pa se tako ali tako kot vedno vse izravna.

V petek naslednjega dne smo se spravili v tri naveze in odpravili na ledenik iskat varno razpoko, kjer smo se naučili ledeniške tehnike. Torej hoje po ledeniku v navezi dveh, treh oziroma več, nato pa še reševanja ponesrečenca iz razpoke. Strinjali smo se, da gre za izjemno težaven in dolgotrajen postopek, ki si ga nikakor ne želiš izvajati, če imaš na drugi strani vrvi močnega dedca. Strinjali smo se tudi, da je ponesrečenca najlažje rešiti iz razpoke, če so v navezi vsaj trije, še bolje pa več (ali vsaj nekje v bližini), ki ga s skupnimi močmi potegnemo iz muk. Da je najbolje, če že, da pade v razpoko najmanjši in najlažji. A najboljše navodilo je bilo, poskrbi in naredi vse, da ne padeš v razpoko, glej pod noge, opazuj, predvidevaj, bodi pozoren na sneg ... Kakorkoli že, reševanje ponesrečenca iz razpoke smo povadili vsi na tečaju, vsi smo tudi »padli« v razpoko in se za nekaj minut prelevili v nesrečnika, ki čaka na rešitev in posluša premikanje ledenika za sabo. In gotovo bomo ob morebitni resnični nesreči potegnili na plan vso znanje, ki smo ga pridobili na tečaju.

Pozno popoldne smo se vrnili h koči, cel dan na mrazu, soncu, vetru nas je precej utrudil, neučakani želodčki so hrepeneli po hrani, toda z dobro voljo smo premagali čas do večerje, nato pa se zgodaj odpravili spat, saj sta nas naslednjega dne čakala vzpona na Castor (4221 m) in Pollux (4091 m).

Predvidena ura odhoda: sedem zjutraj. Izkušeno Branetovo oko je namreč opazilo, da je jugozahodna stena Castorja, po kateri smo opravili vzpon, do okoli desete ure zjutraj v senci. Res je bilo tako, vse do Zwillingsojcha (3844 m), po slovensko torej sedla dvojčkov, smo se zložno dvigali v senci in bili priča sončnemu vzhodu izza sedla, nato smo se za nekaj kratkih minut okrepčali, saj je bilo tam precej neprijetno zaradi vetra, nato pa se začeli dvigovati po vršnem pobočju, ki smo ga opravili v senci, trdem snegu, vetru, ki nam je občasno prav brusil obraze. Šele nekaj metrov pred vrhom Castorja smo se izpostavili sončnim žarkom, na samem vrhu je zopet močno pihalo, prostora pa ni bilo niti za vseh štirinajst, kolikor se nas je povzpelo na vrh. Razgledi so bili seveda fantastični, Monte Roso z njenimi snežnimi prostranstvi smo imeli tik pred sabo, severno so se dvigali velikani švicarskega dela Alp, nedaleč Matterhorn, bela piramida Weissborna, pa proti zahodu Mont Blanc in na jugu Gran Paradiso. Čim hitreje smo zajeli čim več in se nato previdno odpravili nazaj proti sedlu. Tokrat že v soncu in malce odjenjenem snegu proti sedlu, ki pa je v zgornjem delu Castorja še vedno zelo dobro prijemal in škripal.

Na sedlu je sledil ob praktično brezvetrju počitek in dogovor, da nadaljujemo proti Polluxu. Če je bil to naš cilj, ga tudi izpolnimo, so bile besede Braneta in tako se je celotna ekipa povzpela še na drugega dvojčka, resda nižjega, a zato bolj začinjenega in alpinistično raznolikega. Najprej strmejša grapa, ki pa je bila že dodobra odjužena in uhojena z globokimi stopinjami, nato je sledil del prijetnega poplezavanja po granitnih skalah in okoli 60 metrov dolg žleb s ploščami, kjer smo si pomagali tudi s pritrjenimi verigami. Na vrhu stene nas je pričakal kip Marije z Jezusom in še okoli sto metrov visok greben do vrha Polluxa. Prostora na vrhu zopet ni bilo v izobilju, veter je bril enako močno kot prej na Castorju, razgledi pa ponovno veličastni. Tudi tu se nismo predolgo obirali na vrhu, čakal nas je še malce zoprni sestop, kjer smo najtežji del opravili s spustom po vrvi, nato odplezali še malce po skalah in odkorakali po snegu nazaj do kočice.

Obe turi smo opravili v predvidenem času, od osem do deset ur, v kočico smo se vrnili okoli petih popoldan, eni bolj, drugi manj ožgani od sonca, željni tekočine, sproščeni in polni vtisov, ki so se nam nabirali skozi dan in pretekla dva dneva ter zlagali v prelep mozaik spominov. Zvečer smo se še malce pozabavali, tisti, ki so prvič prestopili mejo 4000 metrov, so jih nežno dobili po riti, vsi pa smo nagnili zeliščno žganico, ki smo jo ob koncu dobili v dar od oskrbnikov. Nekaj smo naslednjega dne vsi po malem tožili, da nismo najbolje spali. Ali je bila to utrujenost ali prijetna razburjenost zaradi preteklih dni?

Tabor je super uspel, cilji so bili doseženi, udeleženci vsi po vrsti navdušeni nad izvedbo, potekom, ambientom, vrhovi. Branetu še enkrat zahvala, da se je sam podal v letošnji projekt ledeniškega tečaja in ga tudi izvedel ter seveda za super izbiro ciljev v prekrasnem ledeniškem okolju. Ostali pa smo poskrbeli, da mu ob vseh tečajnikih, pripravnikih in ostalih članih, upamo, ni bilo dolgčas. Nam že ni bilo.

Katja Petrovec